

ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ – ΙΣΡΑΗΛ- Η ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΙΣΟΣ.

Γράφει ο Ιωάννης Μπαλτζώης*

«Η Γεωπολιτική επέστρεψε και επέστρεψε με εκδικητική διάθεση, μετά από διακοπές που πήραμε από την Ιστορία, στην αποκαλούμενη μεταψυχροπολεμική περίοδο». Αντιστράτηγος H. R. McMaster, Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας των ΗΠΑ

Γεωπολιτική κατά τον καθηγητή Μάζη, «είναι εκείνη η γεωγραφική, αναλυτική μέθοδος που ασχολείται με τη μελέτη και την καταγραφή της κατανομής ισχύος και του ελέγχου των σφαιρών επιρροής στον πλανήτη »

Άρα, όλα όσα παρακολουθούμε στις σχέσεις μεταξύ των κρατών είναι Γεωπολιτική και προβολή ισχύος!!

Η σχέση των δύο χωρών Τουρκίας και Ισραήλ δεν είναι πρόσφατη, αλλά έχει βάθος αιώνων και είναι ισχυρή και παραμένει έτσι μέχρι σήμερα. Θα εξηγήσω παρακάτω τους ισχυρούς δεσμούς των δύο λαών.

Θα αναφερθούμε με χρονολογική σειρά στις σχέσεις των δύο κρατών:

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ ΣΧΕΣΕΩΝ ΤΟΥΡΚΙΑΣ – ΙΣΡΑΗΛ

1949 :28 Μαρτίου Επίσημη αναγνώριση του Ισραήλ από την Τουρκία, η οποία ήταν η πρώτη μουσουλμανική χώρα που αναγνώρισε το κράτος του Ισραήλ!

Η Ελλάδα αποφασίζει να προβεί σε de facto αναγνώριση το 1949, αλλά επιβραδύνει για 42 ολόκληρα χρόνια την πολυπόθητη de jure αναγνώριση, το 1990!

1950: 4 Ιουλίου Το πρώτο πολιτικό βήμα μεταξύ των δύο χωρών πραγματοποιήθηκε με την υπογραφή της εμπορικής συμφωνίας.

1951:5 Φεβρουαρίου Υπογράφηκε μεταξύ των δύο χωρών συμφωνία “αεροπορικών...μεταφορών”

1958 :28 Αυγούστου Ο πρωθυπουργός Ben Gurion μαζί με την Υπεξ Golda Meir τον υφυπουργό εξωτερικών Simon Perez και τον αρχηγό ΓΕΕΘΑ Zvi Zur πέταξαν προς την Άγκυρα για να συναντηθούν με τον Menderes. Η Τουρκία για να δικαιολογήσει αυτή την επίσκεψη στις Ισλαμικές χώρες δήλωσε ότι το αεροσκάφος της EL-AL προσγειώθηκε στην Άγκυρα λόγω μηχανικής βλάβη

1960: 18 Μαρτίου Υπογράφηκε συμφωνία εμπορικής συνεργασίας μεταξύ Τουρκίας και Ισραήλ.

1967 :Έναρξη αραβοϊσραηλινού πολέμου όπου η Τουρκία πήρε το μέρος των αραβικών χωρών και δεν επέτρεψε την χρήση των αμερικανικών βάσεων που βρίσκονται στην Τουρκία από τους Αμερικανούς για να μην παράσχουν μέσω αυτών βοήθεια προς το Ισραήλ

1975:10 Νοεμβρίου. Η Τουρκία ψήφισε μαζί με τις υπόλοιπες Ισλαμικές χώρες υπέρ του υπομνήματος που υποβλήθηκε στον ΟΗΕ, το οποίο ανέφερε ότι ο σιωνισμός είναι ένα είδος ρατσισμού (φυλετισμού).

1980:30 Ιουλίου Η βουλή του Ισραήλ υπερψήφισε νομοσχέδιο σύμφωνα με το οποίο ανακήρυξε ως παντοτινή πρωτεύουσα του Ισραήλ την Ιερουσαλήμ. Η Τουρκία αποδοκίμασε αυτό το νομοσχέδιο και ζήτησε την ακύρωση του.

26 Νοεμβρίου Οι διπλωματικές σχέσεις μεταξύ Τουρκίας και Ισραήλ έφτασαν στο κατώτερο επίπεδο που υπάρχει δηλαδή στο επίπεδο 2ου γραμματέα πρεσβείας.

1985: 27 Μαρτίου Κατά την διάρκεια επίσκεψης του Turgut Ozal στην Αμερική μαζί με τον τότε Υπεξ Vahit Halefoglu συναντήθηκε μυστικά με το εβραϊκό λόμπι.

1992: Άρχισαν οι συνομιλίες του Όσλο, όπου η Τουρκία, αναβάθμισε τις διπλωματικές της σχέσεις σε επίπεδο πρέσβη ταυτόχρονα με το Ισραήλ και την Παλαιστίνη.

1994: 24 Ιανουαρίου Ο Ezer Weizman ήταν ο πρώτος Ισραηλινός πρόεδρος που επισκέφθηκε την Τουρκία ο οποίος υπέγραψε μια σειρά συμφωνιών που αφορούσαν την αγορά νερού και την συνεργασία στον στρατιωτικό και τουριστικό τομέα.

31 Μαρτίου Υπογράφηκε συμφωνία ασφάλειας και διαβάθμισης μεταξύ Τουρκίας και Ισραήλ.

3 Νοεμβρίου Η Tansu Ciller μαζί με μια αντιπροσωπία 56 ατόμων επισκέφθηκε το Ισραήλ.

1996 : 23 Φεβρουαρίου Υπογράφηκε συμφωνία στρατιωτικής συνεργασίας και εκπαίδευσης μεταξύ Τουρκίας και Ισραήλ.

1999. 25 Νοεμβρίου Ο Ehud Barak ήταν ο πρώτος Ισραηλινός πρωθυπουργός που επισκέφθηκε την Τουρκία ύστερα από 41 χρόνια.

1999. Η αρχή της ρήξης. Η επίθεση του πρωθυπουργού Ερντογάν κατά του προέδρου Σιμόν Πέρες στο Νταβός.

2010. Στολίσκος Ελευθερίας και το πλοίο MABI MARMARA. Η πλήρης κατάρρευση των σχέσεων.

2013. Η συγγνώμη Νετανιάχου στον Ερντογάν.

2013-Σήμερα. Ψυχρές έως ανύπαρκτες.

Η σχέση των δύο κρατών χωρίζεται σε τρεις περιόδους:

Α Περίοδος: 1948- 1996. Χαρακτηρίζεται ως περίοδος ομαλότητας, καλών γενικά σχέσεων, σταδιακή ανάπτυξη εμπορικών σχέσεων.

Β' Περίοδος: 1996-2009. Η περίοδος του μεγάλου έρωτα, της στρατηγικής συμμαχίας, στρατιωτικής και πολιτικής συνεργασίας και της ανάπτυξης των εμπορικών σχέσεων και των μεγάλων αγορών .

Γ' Περίοδος. 2009-Σήμερα. Η Μεγάλη Ρήξη και της άκρατης επιθετικότητας της Τουρκίας κατά του Ισραήλ.

Η ΡΗΞΗ

Όλα τα παραπάνω έπαιξαν τεράστιο ρόλο στην ίδρυση του κράτους του Ισραήλ αλλά και στην ανάπτυξη των σχέσεων Τουρκίας-Ισραήλ, οι οποίες έχουν βαθιές ρίζες και μπορούν να χαρακτηριστούν στρατηγικές, τουλάχιστον μέχρι την αλλαγή πολιτικής που άρχισε να εφαρμόζει ο Ερντογάν τα τελευταία χρόνια.

Να υπογραμμίσουμε ότι η αλλαγή αυτή, κομβικά σημεία της οποίας ήταν το “one minute” του Νταβός (2009) και το όλο ζήτημα του πλοίου Μαβί Μαρμαρά (2010), παρά την αποδοχή από την κυβέρνηση Ερντογάν του ραντάρ της αντιπυραυλικής ασπίδα στο Κιουρετζίκ της Μαλάτειας, το οποίο ενισχύει και την προστασία του Ισραήλ απέναντι σε μουσουλμανικούς πυραύλους, έχει επηρεάσει και τις σχέσεις Τουρκίας-ΗΠΑ.

2009. ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΦΟΡΟΥΜ ΝΤΑΒΟΣ- Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ

Ο Ερντογάν, μετέχοντας σε πάνελ, εκνευρίστηκε, καθώς δεν θεώρησε ότι δεν του δόθηκε χρόνος για να απαντήσει σε

παρέμβαση του Ισραηλινού προέδρου για τις πολεμικές επιχειρήσεις στη Γάζα. “Σκοτώνετε ανθρώπους” φώναξε αποχωρώντας από την αίθουσα. “Θα κάνατε το ίδιο αν έπεφταν ρουκέτες στην Κωνσταντινούπολη”, απάντησε ο Πέρες.

2010-MABI ΜΑΡΜΑΡΑ- Η ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΡΗΞΗ

Η υπόθεση του στολίσκου ελευθερίας (FREEDOM FLOTILLA) συνέβη το 2010 και είχε τραγικά αποτελέσματα. Τότε υπό την αιγίδα, υποστήριξη και σχεδιασμό της Τουρκίας, με «όχημα» την «ανθρωπιστική» οργάνωση IHI, που εκμεταλλεύτηκε αγνούς ακτιβιστές από διάφορες χώρες και με τις προσωπικές εντολές του τότε πρωθυπουργού Ερντογάν, που ήθελε να επιδείξει την ηγεμονική πολιτική του και το (δήθεν) ενδιαφέρον του για το Παλαιστινιακό ζήτημα, ο πρώτος στολίσκος ελευθερίας, με 6 πλοία και με επικεφαλής το τουρκικό πλοίο MABI ΜΑΡΜΑΡΑ απέπλευσε προς την Γάζα, για να άρει, με το έτσι θέλω, τον ναυτικό αποκλεισμό, που είχε επιβάλει το Ισραήλ. Τότε αγνοώντας τις υποδείξεις του Ισραηλινού ναυτικού να σταματήσουν και να μην προχωρήσουν, αρνήθηκαν να αλλάξουν πορεία, οπότε δέχθηκαν επίθεση Ισραηλινών κομάντος, (της περίφημης μονάδας SAYERET 13), οι οποίοι κατέλαβαν το πλοίο MABI ΜΑΡΜΑΡΑ με τραγικό απολογισμό 9 τούρκους πολίτες νεκρούς και δεκάδες τραυματίες. Η κατάληψη δεν ήταν εύκολη, καθόσον όταν οι Ισραηλινοί κομάντος με Ε/Π κατέβηκαν στο κατάστρωμα του MABI ΜΑΡΜΑΡΑ, δέχθηκαν επίθεση από τους επιβαίνοντες στο πλοίο, με σιδηρολοστούς, μαχαίρια , ξύλα κλπ, αναγκάζοντας τους Ισραηλινούς να ανοίξουν πυρ, με τραγικά αποτελέσματα.

Το πλοίο MABI MAPMAPA.

Το περιστατικό αυτό κατέστρεψε ολοσχερώς τις Ισραηλινο-τουρκικές σχέσεις και έκτοτε παραμένουν έτσι, ανύπαρκτες έως εχθρικές. Το 2011 έγινε προσπάθεια ξανά με νέο στολίσκο, η οποία είχε άδοξο τέλος όταν τα ελλιμενισμένα πλοία του στολίσκου σε Ελληνικό λιμάνι, υπέστησαν δολιοφθορά και η προσπάθεια εγκαταλείφθηκε.

Τον Σεπτέμβριο του 2010, δόθηκε στον ΟΗΕ, η έκθεση της επιτροπής Πάλμερ (πρόεδρος της επιτροπής ο Σουηδός διπλωμάτης Πάλμερ), που δημιουργήθηκε με εντολή του ΟΗΕ, με σκοπό να εξετάσει την ισραηλινή επιδρομή κατά του στολίσκου ελευθερίας. Σύμφωνα με το πόρισμα της έκθεσης Πάλμερ, έκρινε ότι **το Ισραήλ δεν παραβίασε το Διεθνές Δίκαιο, σύμφωνα με την Συνθήκη του Σαν Ρέμο (1920) , πλην όμως έκανε χρήση υπερβολικής βίας.**

ΑΛΛΑ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ.

Ενδεικτικά σταχυολογούμε ορισμένα χαρακτηριστικά:

Ο Ερντογάν τον Μάρτιο 2013, θεώρησε τον σιωνισμό εφάμιλλο του ρατσισμού και έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, στο πλαίσιο ομιλίας του στη Βιέννη.

Δημοσίευμα της Washington Post (2013), που αφορούσε την κατάδοση Ισραηλινού δικτύου κατασκοπείας στο Ιράν. Η τουρκική κυβέρνηση φέρεται να προέβη, κατά τους πρώτους μήνες του 2012 στην αποκάλυψη στις Ιρανικές μυστικές υπηρεσίες, της ταυτότητας δέκα (10) Ιρανών υπηκόων που είχαν πραγματοποιήσει συναντήσεις με πράκτορες της Μοσάντι, εντός της Τουρκικής επικράτειας και φυσικά είχαν καταγραφεί από την ΜΙΤ. Με την κίνηση αυτή της Άγκυρας, που είχε ως αποτέλεσμα την εξάρθρωση του Ισραηλινού δικτύου κατασκοπείας στο Ιράν, περιγράφεται από «καλά πληροφορημένες» πηγές, σύμφωνα με τον Αμερικανό δημοσιογράφο Ignatius, ως μια πολύ σημαντική απώλεια πληροφοριών για το Ισραήλ και ως μια ακόμη «προσπάθεια πλήγματος του Ισραήλ» από την Τουρκία.

Παρεμβάσεις συνεχώς του Ερντογάν, κατηγορώντας το Ισραήλ για κάθε γεγονός που συμβαίνει και αφορά το Ισραήλ.

Ενδεικτικά, τελευταία το 2017, για τα γεγονότα στο Όρος του Ναού, (Χαράμ αλ Σαρίφ) και πρόσφατα μετά την απόφαση Τραμπ για αναγνώριση της Ιερουσαλήμ, ως η πρωτεύουσα του Ισραήλ, όπου συγκάλεσε στην Κων-λη Παν-Ισλαμική Σύνοδο και αυτό-χρίστηκε Σημαιοφόρος των Μουσουλμανικών κρατών για την αλλαγή της απόφασης, καθώς και η πρωτοβουλία του να φέρει το θέμα στην Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, όπου πραγματικά κατήγαγε μοναδική νίκη κατά των ΗΠΑ, αφού 135 κράτη υπερψήφισαν την πρόταση της Τουρκίας, μεταξύ αυτών και η Ελλάδα!!! Κατά την άποψή μας ήταν μέγα διπλωματικό λάθος, θα μπορούσαμε κάλλιστα να απέχουμε και όχι να ακολουθούμε τον Σουλτάνο στα επικίνδυνα διπλωματικά του παίγνια. Και από την άλλη να στραφούμε κατά φίλων και στενών συμμάχων, όπως είναι σήμερα για την Ελλάδα, οι ΗΠΑ και το Ισραήλ.

Η ΣΥΓΓΝΩΜΗ ΝΕΤΑΝΙΑΧΟΥ (2013)

Τον Μάρτιο 2013, ο Ισραηλινός Πρωθυπουργός Μπέντζαμιν Νετανιάχου πιάστηκε αφορήτα από τον Αμερικανό πρόεδρο Ομπάμα και απολογήθηκε τελικά τηλεφωνικώς, στον Τούρκο ομόλογό του, Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν, παρουσία του Αμερικανού Προέδρου Μπαράκ Ομπάμα, πριν την αναχώρησή του από το αεροδρόμιο Μπεν Γκουριόν του Τελ Αβίβ. Η συγγνώμη Νετανιάχου προκάλεσε θύελλα αντιδράσεων στο Ισραήλ, ακόμη και εντός του κυβερνητικού συνασπισμού, είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει στο Ισραήλ, με πρώτο επικριτή τον σημαντικό εταίρο τον Αβιγνор Λίμπερμαν (τότε ΥΠΕΞ και νυν ΥΠΕΘΑ), με το επιχείρημα ότι είναι εκτός του πνεύματος της «Ορθής Οδού», του Γιτζάκ Ράμπιν, που αποτελεί παρακαταθήκη για όλους τους Ισραηλινούς.

Η ΟΡΘΗ ΟΔΟΣ

Το 1967, μετά τον νικηφόρο Πόλεμο των Έξι Ημερών, ο Γιτζάκ Ράμπιν εκφώνησε μία ομιλία, που έμεινε γνωστή στην ιστορία, ως «Η ορθή οδός». Στην ομιλία του αυτή ο Ράμπιν, απότισε φόρο τιμής στην ηθική διαγωγή των IDF [Ισραηλινών Ενόπλων Δυνάμεων] κατά τη διάρκεια της εμπόλεμης σύρραξης, η οποία «ξεκινά με το πνεύμα και τελειώνει με την πνεύμα».

Σύμφωνα λοιπόν με τον Ράμπιν, οι θυσίες και η αδελφοσύνη των Ισραηλινών στρατιωτών δεν ήταν το αποτέλεσμα της μαχητικότητάς τους, αλλά προέκυψαν από την επίγνωση του γεγονότος ότι ο αγώνας τους ήταν δίκαιος και από τη συνειδητοποίηση του ρόλου τους και του καθήκοντός τους, που ήταν η «διασφάλιση της ύπαρξης του Ισραηλινού έθνους στην πατρίδα του, στο πατρογονικό Yeretz Israel». Η ιστορία έχει αποδείξει επανειλημμένα ότι η νίκη, είτε σε πολιτικό είτε σε στρατιωτικό επίπεδο, επιτυγχάνεται από εκείνους που πιστεύουν εντονότερα στην ορθότητα του αγώνα τους και που διατηρούν βαθιά πίστη και πεποίθηση ότι πράττουν το ορθό και δίκαιο.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ.

Από τότε μέχρι σήμερα η περίοδος ήταν ιδιαίτερα δύσκολη για τις σχέσεις Ισραήλ - Τουρκίας, με ακυρώσεις συμβολαίων αγοράς ισραηλινού πολεμικού υλικού, αιχμηρές δηλώσεις του Ερντογάν και Τούρκων αξιωματούχων κατά του Ισραήλ και καυστικές απαντήσεις των Ισραηλινών ηγετών. Οι δύο από τους τρεις όρους που είχε θέσει η Τουρκική πλευρά για την εξομάλυνση των σχέσεων και σχετίζονται με τα γεγονότα του 2010 (δηλαδή έκφραση επίσημης συγνώμη από το Ισραήλ και καταβολή αποζημίωσης προς τα θύματα), είχαν ήδη γίνει αποδεκτοί και έχουν υλοποιηθεί, όπως και ο βασικός όρος της Ισραηλινής πλευράς (περιορισμός των δραστηριοτήτων της Χαμάς και απομάκρυνση ηγετικών στελεχών της από το έδαφος της Τουρκίας). Όμως ο τρίτος όρος της Τουρκίας, που αφορά την άρση του αποκλεισμού των Παλαιστινίων της Γάζας, δεν υπάρχει περίπτωση να γίνει δεκτή από το Ισραήλ, εκτιμάται ότι σχετίζεται ευθέως με την φιλοδοξία της Τουρκίας για απόκτηση πρωταγωνιστικού ρόλου στα ισλαμικά κράτη, μέσα από την «επίσημη» αναγνώρισή της ως προστάτη των Παλαιστινίων.

ΟΙ ΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Τι είναι αυτό που συνδέει ιδιαίτερα και στενά το Εβραϊκό έθνος με την Τουρκία και έχει δεσμούς αιώνων. Ας το δούμε αναλυτικότερα. Οι Οθωμανοί, έβλεπαν στο πρόσωπο των Εβραίων έναν σύμμαχο, που τους **καλύπτει το τεράστιο οικονομικό και πνευματικό έλλειμμα που είχαν έναντι των χριστιανών**, οπότε είδαν με καλό μάτι την εγκατάσταση στις οθωμανικές κτήσεις των διωκόμενων Εβραίων από διάφορες χώρες της Ευρώπης. Αποκορύφωμα αυτής της πολιτικής στάσης της Υψηλής Πύλης, ήταν η μεγάλη βοήθεια που παρείχε το 1492 μ.Χ. ο σουλτάνος Μπαγιαζίτ στους Εβραίους της Ισπανίας, οι οποίοι διωγμένοι από την Ιερά Εξέταση, ώστε αυτοί οι «Σεφαραδίτες» διωκόμενοι Εβραίοι να μεταφερθούν δια θαλάσσης και να εγκατασταθούν στις οθωμανοκρατούμενες πλέον πόλεις Κωνσταντινούπολη, Αδριανούπολη, Θεσσαλονίκη, Σμύρνη, Μαγνησία, Προύσσα, Καλλίπολη, Αμάσεια, Πάτρα, Λάρισα, Μοναστήρι και αλλού.

Μάλιστα είναι χαρακτηριστική η φράση του Μπαγιαζίντ, ο οποίος, αναφερόμενος στο διάταγμα του βασιλιά της Ισπανίας με το οποίο οι Εβραίοι ήταν υποχρεωμένοι ή να ασπαστούν τον Ρωμαιοκαθολικισμό ή να φύγουν από την Ισπανία, φέρεται να είπε: «Αυτόν τον Βασιλιά πώς μπορείτε να τον αποκαλείτε έξυπνο και λογικό Φερδινάρδο, όταν κάνει φτωχή τη δική του χώρα και τη δική μας πλούσια;» Η σχέση αυτή έχει όνομα μερικούς αιώνες αργότερα και ονομάζεται Ντονμέδες.

ΟΙ ΝΤΟΝΜΕΔΕΣ

Οι ρίζες τους πάνε πίσω στο 1680. Τότε ο Σαμπατάϊ Ζεβί (Sabbatai Zvi) ανακηρύσσει τον εαυτό του εβραϊκό Μεσσία στη Θεσσαλονίκη. Ηγείται χιλιάδων Εβραίων οπαδών του σε μια έξοδο προς στην Παλαιστίνη. Στο δρόμο ο Ζεβί γίνεται μουσουλμάνος, για να γλυτώσει την ποινή του θανάτου από το Σουλτάνο. Το 1716 μια ομάδα που ονομάζεται “Donmeh” σχηματίζεται στη Θεσσαλονίκη με επικεφαλής τον διάδοχο του Σαμπατάϊ Ζεβί τον Baruchya Russo. Έτσι λοιπόν από τότε οι κρυπτοεβραίοι ονομάζονται στην Τουρκία Ντονμέδες (“Donmeh”)

Sabbatai Zvi

Οι Ντονμέδες απετέλεσαν την αφρόκρεμα του νέου τουρκικού κοσμικού εθνικού κράτους, που δημιούργησε ο Μουσταφά Κεμάλ, καθώς κράτησαν τα σκήπτρα στον χώρο της οικονομίας, των ΜΜΕ, της πολιτικής, του στρατού, αλλά και της διανοήσης. Είναι γεγονός πως μέχρι σήμερα, όπως αναφέρουν πολλοί Τούρκοι ερευνητές, διαμορφώνουν, συχνά παρασκηνιακά, την εξωτερική και εσωτερική πολιτική της γειτονικής χώρας. **Για τον ίδιο τον «πατέρα» της σύγχρονης Τουρκίας, τον Μουσταφά Κεμάλ, έχει υποστηριχτεί πολλές φορές στην ίδια την χώρα του, κυρίως από Τούρκους Ισλαμιστές, ότι ήταν Ντονμές.** Η κυριότερη σύντροφος του Κεμάλ και η εμπυχωτής του τουρκικού εθνικισμού που θα σημαδέψει την καριέρα του Τούρκου ηγέτη, η δυναμική και δραστήρια γυναίκα, η Χαλιντέ Εντίπ Αντιβάρ, που λατρεύεται σαν μεγάλη ηρώδα στην σημερινή Τουρκία, ήταν Ντονμέ. Τα τελευταία χρόνια στην Τουρκία έχουν δει το φως της δημοσιότητας ορισμένα αποκαλυπτικά δημοσιεύματα σύμφωνα με τα οποία, το εβραϊκό στοιχείο και η γνωστή ομάδα των Ντονμέδων ή Σαμπεταϊστών, είχαν κυριαρχήσει μετά τον πόλεμο του 1921-22. Σήμερα οι κρυπτοεβραίοι στην Τουρκία, δηλαδή οι Ντονμέδες υπολογίζονται σύμφωνα με τουρκικά στοιχεία, περίπου στο ενάμιση εκατομμύριο και φυσικά αποτελούν και ανήκουν στην οικονομική, πνευματική και πολιτική ελίτ της Τουρκίας.

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ.

Το Ισραήλ για την ασφάλειά του και την στρατηγική αποτροπή, από καιρό αναζητούσε το στρατηγικό του βάθος που του έλειπε, λόγω της γεωγραφίας και προσπάθησε κατ' αρχήν να συμπτύξει στρατηγική συμφωνία με την Ελλάδα, το 1993, πλην όμως η προσπάθειά του δεν ευοδώθηκε, λόγω της επιφυλακτικής έως εχθρικής στάσης που διατηρούσε η Ελλάδα, η οποία ήταν προσανατολισμένη προς τον Αραβικό κόσμο. Ο χώρος δυτικά του Ισραήλ, η Ανατολική Μεσόγειος μέχρι τα Ελληνικά νησιά (Δωδεκάνησος και Κρήτη) ήταν ο απολύτως απαραίτητος για την αμυντική του θωράκιση και την στρατηγική του αποτροπή. Το μόνο που πέτυχε ήταν μια συμφωνία στρατιωτικής συνεργασίας, έναν πρώτο βήμα αλλά πολύ σημαντικό για την εξάλειψη της αμφιβολίας και της επιφυλακτικότητας. Έτσι το Ισραήλ, με την προτροπή του φιλοτουρκικού λόμπι που υπάρχει και είναι λίαν ισχυρό στο Ισραήλ, αλλά και την ουσιαστική βοήθεια των Ντονμέδων, στράφηκε προς την Τουρκία και υπέγραψε μια σημαντικότερη μυστική στρατηγική συμφωνία το 1996, η οποία δεν είναι πλήρως γνωστή. Ο ομιλών, ως ΑΚΑΜ Τελ Αβίβ, κατόρθωσε το 2002 να πληροφορηθεί μόνο δύο σημαντικά άρθρα της εν λόγω συμφωνίας: Το ένα αφορούσε την δυνατότητα του ενός κράτους να κάνει χρήση όλων των υποδομών και στρατιωτικών εγκαταστάσεων του άλλου κράτους σε περίπτωση πολέμου. Το άλλο αφορούσε την μεταστάθμευση από τον καιρό της ειρήνης 7 Ισραηλινών Α/Φ F-15I σε κάποια αεροπορική βάση της ΝΑ Τουρκίας, κοντά στα σύνορα με το Ιράν, έμπορτα βομβών, έτοιμα να εκτελέσουν βομβιστικές επιθέσεις εναντίον στρατιωτικών και πυρηνικών εγκαταστάσεων του Ιράν, όταν αποφασιστεί και ιδιαίτερα αν το Ιράν πλησίαζε στην ολοκλήρωση κατασκευής ατομικής βόμβας.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ- ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ

Όλα αυτά μέχρι το 2009. Μετά η ρήξη έγινε οριστική και οι σχέσεις καταστράφηκαν πλήρως. Παρ' όλα αυτά και παρά την φοβερή επιδείνωση των σχέσεων των δύο χωρών αυτά τα χρόνια, οι αξιότιμοι προεδρικοί φίλοι του προέδρου της Τουρκίας συνεχίζουν το εμπόριο με το Ισραήλ και ο ίδιος ο Ερντογάν και η οικογένειά του έχουν οικονομικά οφέλη. Το πραγματικό γεγονός είναι ότι άνθισε το εμπόριο μεταξύ της Τουρκίας και του Ισραήλ και ακόμα και σήμερα, οι Τουρκικές Αερογραμμές εκτελούν έως

και 10 πτήσεις την ημέρα από και προς Ισραήλ, ακόμα και τον χειμώνα, που σημαίνει ότι οι επιχειρηματίες και οι τουρίστες πάνε και έρχονται!

Κατά την εκτίμησή μου, ο Ερντογάν απέτυχε στον σχεδιασμό του να θεωρηθεί ηγέτης του Αραβικού κόσμου, καθόσον οι Άραβες τον θεωρούσαν περισσότερο φίλο του Εβραϊκού Κράτους παρά δικό τους. Πλέον αυτοπαρουσιάζεται ως ο μεγαλύτερος εχθρός του Ισραήλ και έχει κάνει περισσότερες εμπρηστικές δηλώσεις εναντίον των Εβραίων απ' ότι όλοι οι Άραβες μαζί. Θεωρεί πλέον ότι η εχθρότητά του εναντίον του Ισραήλ του προσθέτει πόντους στον αγώνα του, για να αναδειχθεί τώρα σε Πανισλαμικό ηγέτη, αφού απέτυχε να αναδειχθεί Παναραβικός ηγέτης. Έτσι τώρα το Ισραήλ είναι το όχημα για να επιτύχει τα σχέδιά του, αλλά και πάλι θα αποτύχει. Το Εβραϊκό Κράτος είναι ο κατάλληλος στόχος για όλους όσους ονειρεύονται να ηγηθούν του Μουσουλμανικού κόσμου σε παγκόσμιο επίπεδο. Είναι με λίγα λόγια, ο «σάκος του μποξ, για την επίτευξη του στόχου, αλλά με το Ισραήλ, τα πράγματα δεν είναι καθόλου εύκολα.

Απ' εκεί και πέρα άλλοι λόγοι θα μπορούσαν να αναζητηθούν στην ψυχοπαθητική προσωπικότητά του Ερντογάν. Αλλάζει τόσο εύκολα και γρήγορα θέσεις και απόψεις, που προκαλεί τρόμο. Όσοι τον παρακολουθούν εκ του σύνεγγυς και αναλύουν αυτή τη ψυχοπαθητική προσωπικότητά του, δίνουν μεγάλη σημασία στην εκπαίδευσή του, **η οποία κυριαρχήθηκε από το φανατικό Ισλάμ και από ένα άρρωστο αντισημιτισμό**, αφού ο πρώτος μέντοράς του στα αρχικά του στάδια, ήταν ο Γκιουλέν, που μισεί το Εβραϊκό έθνος, ασχέτως τώρα αν ο Ερντογάν τον έχει ανακηρύξει, ως τον μεγαλύτερο εχθρό του.

Σε ότι αφορά τώρα το Ισραήλ τα πράγματα είναι διαφορετικά. Εδώ και καιρό το Ισραήλ σχεδιάζει το μέλλον έχοντας έξω από το ραντάρ του την Τουρκία, αν και οι εμπορικές, καθόσον και οι οικονομικές σχέσεις, δεν έχουν επηρεαστεί σχεδόν καθόλου. Το Ισραήλ παίζει το δικό του παιχνίδι, έχει υπομονή - όπως μας έχει συνηθίσει- και θα κτυπήσει την κατάλληλη στιγμή. Έχει επιλέξει τους συμμάχους του στην περιοχή, με πιο βασικούς τους Κούρδους, με τους οποίους διατηρεί εξαιρετικές σχέσεις. Έχει δημιουργήσει ακόμη μια ισχυρή συμμαχία με την ηγέτιδα δύναμη του Σουνιτικού κόσμου, την Σαουδική Αραβία, μαζί με την Αίγυπτο και τα ΗΑΕ, που εκτός από τα οικονομικά συμφέροντα τους συνδέει και η αντι - Ιρανική πολιτική τους. Πλέον αυτών, έχει αποκτήσει πλέον και το στρατηγικό βάθος (και όχι μόνο) που αναζητούσε από την αρχή, με την (μυστική, ναι μυστική) στρατηγική συμφωνία Ελλάδος – Ισραήλ, που υπογράφηκε το 2011 !

Ακόμη με την δημιουργία του ισχυρού (οικονομικο-πολιτικο-στρατιωτικού) πλέον άξονα Ιερουσαλήμ-Λευκωσία-Αθήνα, την Τριμερή όπως ονομάζεται, που στην πραγματικότητα είναι Τετραμερής (με την προσθήκη της Αιγύπτου, η οποία συμπεριλαμβάνεται στον άξονα Αθήνα, Λευκωσία, Κάιρο) και που θα γίνει μελλοντικά και Πενταμερής (με την προσθήκη της Ιορδανίας), έχει εξασφαλίσει στρατηγικές και οικονομικές συμμαχίες ισχυρότατες με μελλοντική προοπτική. Θεωρείται πλέον σχεδόν βέβαιο, η δημιουργία του αγωγού Υ/Δ EastMed, ο οποίος θα αποτελέσει τελικά τον αγωγό της Φιλίας και της Συνεργασίας και των Ισχυρών Δεσμών και εδώ το καταπληκτικό, μεταξύ των τριών αρχαιότερων λαών της Ανατολικής Μεσογείου, των Ελλήνων, των Αιγυπτίων και των Εβραίων.

East Med

Θα πρέπει ακόμη να συνυπολογίσουμε, την νέα Αμερικανική εξωτερική πολιτική, όπως ήδη διαμορφώνεται, όπου καθιστά πλέον το Ισραήλ, την Σαουδική Αραβία και την Αίγυπτο, τους νέους βασικούς πυλώνες της αμερικανικής πολιτικής στην Μέση Ανατολή, όπου σε συνδυασμό δε με τις καταστραμμένες πλέον σχέσεις Τουρκίας – ΗΠΑ , καθόσον με τις περίεργες και ανίερές συμμαχίες της Τουρκίας με Ρωσία και Ιράν, καθώς και την αγορά «απαγορευμένου» Ρωσικού οπλισμού , το αποτέλεσμα φαίνεται προδιαγεγραμμένο για την σημερινή Τουρκία.

Μια Τουρκία που ο ηγέτης της και νυν Σουλτάνος απέτυχε να την οδηγήσει στο Νεοοθωμανικό όνειρο που σχεδίαζε, με το Νταβουτόγλειο στρατηγικό βάθος των μηδενικών προβλημάτων, που τελικά κατέληξε σε μηδενικούς φίλους σε ολόκληρη την περιοχή. Η Άγκυρα περικυκλωμένη από κατακτημένους λαούς και κράτη, στα οποία χρωστάει εδάφη και αίμα, αντιμετωπίζει την ρομφαία της ιστορικής δικαιοσύνης. Η ψευδαίσθηση, ιδίως της πολιτικής Ομπάμα, ότι η Τουρκία θα μπορούσε να παίξει έναν μεταρρυθμιστικό ρόλο στην Μέση Ανατολή, διαψεύστηκε με τον χειρότερο τρόπο στα μέτωπα του Ιράκ και της Συρίας. Έδωσε τελικά μια άλλη εικόνα, αυτή ενός κράτους-συνωμότη που ανακατεύεται όλο και περισσότερο στις εσωτερικές υποθέσεις των γειτόνων του και συγκρούεται με την αμερικανική στρατηγική , που συνεργάζεται και ενισχύει Ισλαμιστές τρομοκράτες και για αυτό τελικά θα τιμωρηθεί.

Τελειώνοντας εκτιμώ και με βάση τα ανωτέρω, ότι ο σημερινός πρόεδρος της Τουρκίας, σίγουρα δεν κοιμάται ήσυχά τα βράδια... Γνωρίζει ότι οι αυταρχικοί ηγέτες αργά η γρήγορα έχουν πάντα ένα βίαιο τέλος...

Στο ερώτημα αν θα ξαναφτιάξουν οι σχέσεις των δύο χωρών, Τουρκίας και Ισραήλ; Εκτιμώ ναι, αλλά στην μετά τον Ερντογάν εποχή. Μέχρι τότε θα πρέπει εμείς ως Ελλάδα, να ενδυναμώσουμε την συμμαχία μας με Ισραήλ και Αίγυπτο, για την οικονομική μας ανάπτυξη, αλλά και το κυριότερο για την ζητούμενη στρατηγική αποτροπή, που σήμερα είναι περισσότερο απαραίτητη για την πατρίδα από ποτέ!.

*** Ο Ιωάννης Αθ. Μπαλτζώης είναι Αντγος (ε.α.), πρώην ΑΚΑΜ Τελ Αβίβ, πρώην Αξκος επιχειρήσεων της ECMM στον πόλεμο της Βοσνίας, Απόφοιτος Tactical Intelligence School (U.S.Army), Μεταπτυχιακό (M.Sc.) στην Γεωπολιτική Ανάλυση, Γεωστρατηγική Σύνθεση και Σπουδές Άμυνας και Διεθνούς Δικαίου του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, μέλος ΔΣ του ΕΛΙΣΜΕ.**

Σημείωση: Η παραπάνω διάλεξη δόθηκε στο Πάντειο Πανεπιστήμιο την 12 Ιανουαρίου, στο πλαίσιο της ημερίδος, που διοργανώθηκε με θέμα: «Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΕΝΩΠΙΟΝ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ».